

Meditacions: Dimarts de la segona setmana de Pasqua

Reflexió per meditar dimarts de la segona setmana de Pasqua.

Els temes proposats són:

Nicodem després de la creu; la unitat, des dels inicis, ha estat do i tasca; coneixeran els cristians pel seu amor mutu.

PROBABLEMENT VA SER llarga la conversa entre Jesús i Nicodem, encara que l'evangeli només ens n'hagi transmès unes quantes frases.

Aquell doctor de la llei esperava trobar-se amb un profeta, algú escollit per Déu, però les seves expectatives van quedar completament desbordades: allà hi havia alguna cosa més, una cosa radicalment diferent, un home de la boca del qual sentia revelacions que mai no havia sospitat. No sabem fins a quin punt les va entendre o quants detalls va voler explicar Jesús en aquell moment. Però sí que coneixem que, en les hores difícils de la passió, quan gairebé tots els deixebles havien fugit, Nicodem va donar la cara públicament per donar una sepultura digna al cos de Crist. En aquells moments recordaria les paraules d'aquella conversa nocturna, quan el Senyor havia profetitzat la seva mort a la creu i els fruits d'aquell sacrifici: «així com Moisès, en el desert, enlairà la serp, també el Fill de l'home ha de ser enlairat, perquè tots els qui creuen

en ell tinguin vida eterna» (Jn 3, 14-15).

Nicodem coneixia aquell episodi de la història del seu poble: Moisès havia posat la serp de bronze sobre un pal perquè, en mirar-la, els qui havien estat mossegats per les serps verinoses del desert quedessin curats (cf. Nm 21, 8-9). Remuntant-se a aquell episodi, Jesús ens recorda que «ningú no s'allibera del pecat per si mateix i per les seves pròpies forces ni s'eleva sobre si mateix; ningú no s'allibera completament de la seva debilitat, o de la seva solitud, o de la seva esclavitud. Tots necessiten Crist, model, mestre, alliberador, salvador, vivificador»^[1]. Per creure, per salvar-nos, per aprendre a estimar, necessitem mirar Crist a la creu. En els seus gestos i paraules comprendrem com és la caritat que vol infondre en els nostres cors. A més d'aquesta conversa nocturna, la seva trobada personal amb la creu va

transformar encara més Nicodem.
Des d'aleshores va superar els seus temors i els seus respectes humans per mostrar-se obertament com a amic de Jesús. Contemplar la creu sempre ens canvia.

TAMBÉ ELS APÒSTOLS queden encara més transformats quan, després de la resurrecció del Senyor, poden entendre l'autèntic abast i sentit de la seva mort a la creu. Queda gravat als seus cors que «és l'Amor que ha dut Jesús al Calvari»; i que, «a la Creu, tots els seus gestos, i totes les seves paraules són d'amor, d'amor serè i fort»^[2]. Només en mirar amb profunditat la grandesa de l'amor diví a la creu poden comprendre plenament, d'una banda, el nou manament que Jesús els havia donat durant l'Últim Sopar (cf. Jn 13, 34) i, de l'altra, la petició

per la unitat entre els seus deixebles que Crist havia elevat al Pare aquella mateixa nit (cf. Jn 17, 21).

Aquelles paraules de Jesús sobre l'amor fratern i sobre la unitat foren fidelment transmeses pels apòstols als primers cristians. En efecte, quan es descriu la naixent comunitat a Jerusalem, es diu que «la multitud del creients tenia un sol cor i una sola ànima» (Ac 4, 32). La unitat i l'harmonia que havien assolit no era només un èxit humà, fruit de la pràctica de virtuts relacionals o d'haver establert acords intel·ligents. Era abans que res un do de Déu, una obra de l'Esperit Sant en els que havien nascut a la vida de la gràcia pel baptisme. Però, alhora que era un do, de seguida se'ns indica que també era una tasca: la trista història d'Ananies i Safira, que es relata just després (cf. Ac 5, 1-10), mostra clarament que aquesta unitat —forta fins al punt de tenir un sol cor i una

sola ànima— era un do valuosíssim però fràgil, que depenia també de la llibertat personal de cadascú amb la qual s'obria rebre-la.

Aquest “miracle de la unitat” el fa l'Esperit Sant, però també depèn de disposar-nos adequadament per rebre'l: pot ser obstaculitzat per la supèrbia, l'egoisme, la murmuració, la desconfiança... «Els Fets dels Apòstols mostren com a la santa ciutat de Jerusalem, marcada pels esdeveniments de la Pasqua recent, estava naixent l'Església. Aquesta jove Església, ja des de l'inici, “perseverava en la comunió”, és a dir, formava la comunió corroborada per la gràcia de l'Esperit Sant. I així és fins avui. Jesucrist en el seu misteri pasqual constitueix el centre d'aquesta comunitat. Ell fa que l'Església visqui, creixi i es faci com un cos “unit harmoniosament gràcies a tota mena de juntures que el sostenen; així, d'acord amb l'energia

distribuïda segons la mesura de cada membre” (Ef 4, 16)»^[3]. La unitat és do per a l'Església i tasca de cadascú.

«EL TESTIMONI que els apòstols donaven de la resurrecció de Jesucrist, el confirmaven amb el poder que tenien d'obrar grans miracles. Tots els creients eren molt ben vistos de la gent» (Ac 4, 33). El cristianisme es va difondre amb rapidesa als primers segles. Va passar gràcies a la valentia dels cristians, però sobretot gràcies al testimoniatge de la caritat que vivien entre ells i procuraven difondre entre tots. «Mireu com s'estimen!», comentaven sovint, «mireu com cadascú està disposat a morir gustosament per l'altre!»^[4].

Per ser creïbles, els cristians han d'estar units, ha de resplendir la

caritat amb què es tracten els uns als altres. L'apostolat no és res més que desbordar-se d'aquesta caritat envers tots perquè cadascú sent a flor de pell la preocupació pels altres. Sant Josepmaria ho considerava essencial per a l'Opus Dei: «Vull que l'Obra sigui sempre així: una petita família molt unida, encara que estiguem estesos per tot arreu»^[5]. Comentava també que per més que s'estengués l'apostolat, s'hauria de lluitar per reforçar el clima de confiança i senzillesa, d'alegria i afecte.

«Quina gran responsabilitat ens confia avui el Senyor. Ens diu que la gent coneixerà els deixebles de Jesús per com s'estimen entre ells. En altres paraules, l'amor és el document d'identitat del cristià, és l'únic document vàlid per ser reconeguts com a deixebles de Jesús. Si aquest document caduca i no es renova contínuament, deixem de ser testimonis del Mestre. Aleshores us

pregunto: Voleu acollir la invitació de Jesús per ser els seus deixebles? Voleu ser els seus amics fidels? L'amic veritable de Jesús es distingeix principalment per l'amor concret (...), estimar vol dir donar, no només quelcom material, sinó part d'un mateix: el temps personal, la pròpia amistat, les capacitats personals»^[6].

Demanem a Maria santíssima que, amb la calor d'una caritat concreta, i amb una unitat que atrau tothom, sapiguem transmetre la llum i l'escalf de la fe.

.....

[1] Concili Vaticà II, *Ad Gentes*, núm. 8.

[2] Sant Josepmaria, *Via Crucis*, XI estació.

[3] Sant Joan Pau II, Homilia, 13-VI-1999.

[4] Tertulià, *Apologeticum*, 39.

[5] Sant Josep maria, Apunts d'una conversa familiar, 17-V-1970.

[6] Francesc, Homilia, 24-IV-2016.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/meditation/
meditacions-dimarts-de-la-segona-
setmana-de-pasqua/](https://opusdei.org/ca-es/meditation/meditacions-dimarts-de-la-segona-setmana-de-pasqua/) (04/04/2026)